

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Русе, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Балков

Членове: Ралица Герасимова
Боян Войков

при участието на секретаря Тодорка Недева
в присъствието на прокурора Ст. Гр. Гр.
като разгледа докладваното от Ралица Герасимова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20214500600857 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 71 от 23.09.2021 г. по НОХД № 1075/2021 г., Районен съд - Русе, признал подсъдимия ЯВ. П. Т. за невиновен в това, че през периода от месец март 2020г. до месец март 2021г., включително, в гр.Русе, след като бил осъден с Решение №1322/20.09.2014г. по гр.д.№4345/2014 г. по описа на Районен съд-Русе, влязло в сила на 30.06.2014г., изменено в частта за размера на издръжката с Решение №587/22.05.2020г. по гр.д.№351/2020г. по описа на Районен съд-Русе, влязло в сила на 17.07.2020г., да издържа свой низходящ - детето си О.Я. Т., роден на 12.11.2008г., чрез неговата майка и законен представител ИВ. К. ИВ. – съзнателно да не изпълнил задължение си в размер на повече от две месечни вноски - 13 /тринадесет/ месечни вноски по 152,50лв., на обща стойност 1982,50 лв. /хиляда деветстотин осемдесет и два лева и 50 ст./, поради което и на осн. чл.304 от НПК го е оправдал по повдигнатото обвинение за осъществен състав на престъпление по чл.183, ал.1 от НК.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпил протест от прокурор при РРП. Развиват се подробни съображения в насока съставомерност на извършеното от страна на подсъдимия деяние. Конкретизира се, че неправилно първата съдебна инстанция е приела, че за подсъдимия е било обективно невъзможно да изпълни задължението си за издръжка на свой низходящ, респективно – за субективна несъставомерност.

В съдебно заседание на въззивната инстанция представителят на Окръжна

прокуратура - Русе поддържа протеста. Счита присъдата за неправилна и необоснована. Сочи, че изводите на РРС досежно субективна несъставомерност на извършеното се опровергават от събраните в производството доказателства. Моли присъдата да бъде отменена, като бъде постановена нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден от страна на въззивния съдебен състав по повдигнатото му с обвинителния акт обвинение за осъществен състав на престъпление по чл.183 от НК.

В съдебно заседание упълномощеният защитник на подс. Т. пледира присъдата на РРС да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. К. че за подсъдимия е било невъзможно да изпълни задължението си за издръжка, предвид обстоятелствата, че същият е безработен, инвалид с вродено увреждане, диагностициран с онкологично заболяване.

Подсъдимият Т. се присъединява към доводите на защитника си и моли присъдата на РРС да бъде потвърдена.

Русенски окръжен съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда констатира следното:

Производството пред РРС се е развило по реда на гл. XXVII, чл.371, т.1 и сл. от НПК, доколкото в съдебно заседание, преди даване ход на съдебното следствие съдът при условията на чл.372, ал.3 е одобрил депозираното от страните в производството съгласие да не се провежда разпит на свидетелите И.И. и М.П., а да се ползва съдържанието на протоколите за разпит от досъдебното производство.

Ясно изразеното убеждение на РРС по фактите е формирано на основата на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали – обясненията на подс. Т., показанията на свидетелите И.И. и М.П. и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК - Решение № 1322/20.09.2014г. по гр.д.№4345/2014 г. по описа на Районен съд-Русе, Решение № 194/17.02.2016г. по гр. дело № 8064/2015г. по описа на РРС, Решение № 170/09.05.2016г. по въззивно гр.дело №187/2016г. на Окръжен съд 2 Русе, Решение №587/22.05.2020г. по гр.д.№351/2020г. по описа на Районен съд-Русе, справки от частен съдебен изпълнител, покани за доброволно изпълнение, уведомления от ЧСИ до длъжник, протокол за полицейско предупреждение, удостоверение за раждане, разпореждания на ТП на НОИ Русе, Експертно решение на II състав на ТЕЛК при МБАЛ-Русе, Епикриза от УМБАЛ „Канев“-Русе, Решение на обща клинична онкологична комисия при КОЦ-Русе, Епикриза от КОЦ-Русе, квитанция за платен наем, ведно с фискален бон към нея, справка от Дирекция „Бюро по труда“-Русе, служебна бележка от Дирекция „Бюро по труда“-Русе, справка за съдимост, декларация и биографична справка.

Първоинстанционният съд е приел фактология, която намира безусловна опора в събрания доказателствен материал.

Изброените доказателствени материали са относително еднопосочни. Те са достатъчни за пълноценното изясняване на значимите за процеса обстоятелства. Въз основа на тях се установява, че през периода от 2006г. до 2011г. подс. Я.Т. и свид. И.И.

съжителствали на съпругески начала. От съвместното им съжителство се родило едно дете – О.Я. Т., роден на 12.11.2008 г.

Впоследствие с Решение № 1322/20.09.2014г. по гр.д.№4345/2014 г. по описа на Районен съд-Русе, подсъдимият бил осъден да плаща ежемесечна издръжка в размер на 100.00 лв. за детето, чрез неговата майка и законен представител – св. И.. Решението влязло в сила на 30.06.2014г.

Впоследствие, с Решение № 194/17.02.2016г. по гр. дело № 8064/2015г. по описа на РРС, размерът на дължимата от подсъдимия издръжка бил увеличен на 105.00 лв. По жалба на св. И. срещу това решение, било образувано въззивно гр.д №187/2016 г. на Окръжен съд Русе, по което с Решение № 170/09.05.2016 г. решението на Районен съд било отменено, а издръжката била увеличена на 110 лв. Решението влязло в сила на 09.05.2016 г.

С Решение №587/22.05.2020 г. по гр.д. №351/2020 г. по описа на Районен съд Русе издръжката била увеличена на 152.50 лв. След като било потвърдено от Окръжен съд Русе, това решение влязло в сила на 17.07.2020 г.

Подсъдимият бил запознат с посочените съдебни решения и бил наясно, че е осъден да заплаща издръжка за детето си О. Т., както и с конкретните размери на издръжката по тези решения. Независимо от това, подс. Т. плащал дължимата издръжка нередовно или в непълен размер. Така, през периода от м.март, 2020г. до м.март, 2021 г., подсъдимият не заплатил нито една сума за издръжка на детето си О., чрез майка му, при което за този период били натрупани неиздължени тринадесет вноски за издръжка, от които в периода от м.март до м.юли, 2020г. /до влизане в сила на Решение №587/22.05.2020г. по гр.д.№351/2020г. на РРС/ пет вноски по 110лв., а в периода от м.август, 2020г. до м.март, 2021г. – осем вноски от по 152.50лв. или общо в размер на 1770 лв.

По същото време, през целия период, подс. Я.Т. живеел под наем в общинско жилище, като дължимият от него наем бил в размер на почти 65.00 лв. Подсъдимият по рождение не чувал и не можел да говори, като с Експертно решение на ТЕЛК от 20.12.2011 г. му била определена 80% трайно намалена работоспособност, пожизнено.

До м.юли, 2020 г. Т. многократно се регистрирал в Дирекция „Бюро по труда“- Русе, като търсещо работа лице. През периодите на регистрация на подсъдимия, на единадесет пъти му били намирана и предлагана работа, която той приемал, но само в три от случаите бил назначен на работа от работодателя, а в останалите не бил приеман, поради отказ на работодателя. Основен аргумент за това бил физическият недъг на подс. Я.Т.. През 2020 г. на подс.Т. била отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, която до 01.07.2020 г. била в размер на 230.00 лв., до 30.06.2021г. - в размер на 262.00 лв., а след това и понастоящем – в размер на 315.00 лв. Върху банковата сметка, в която постъпвала пенсията на подсъдимия, още през 2014 г. бил наложен заповест от ЧСИ, по изпълнително дело, образувано по молба на св. И.И. за събиране на дължимата ежемесечна издръжка на детето О.. Междувременно, в началото на м.ноември, 2020г. подс. Т. бил диагностициран и с онкологично заболяване – „Карцином тонзиле синистра“, за което в периода януари-март,

2021г. преминал терапия с лъчелечение.

Настоящият съдебен състав възприе фактическата обстановка, почти идентична с описана в мотивите на първоинстанционната присъда.

Въззивната съдебна инстанция изцяло се солидаризира с доказателствения анализ на първостепенния съд, въз основа на който контролираният съдебен състав е изградил фактическите си изводи.

Правилно районният съд в мотивите на присъдата не е подложил на анализ и съпоставка, както и на нарочно обсъждане доказателствените материали, въз основа на които е установил фактическата обстановка, като е посочил единствено, че в събрания доказателствен материал по делото не съществуват противоречия- *per argumentum a contrario* от чл.305, ал.3, изр. 2 от НПК в този случай не следва да се подлагат на самостоятелна преценка, съпоставка и анализ отделните доказателствени източници.

Въззивният съд, след като извърши самостоятелна проверка на събраните по делото материали, намира, че този извод на първоинстанционния съд е обоснован и законосъобразен. Обясненията на подсъдимия Т., ведно с останалите годни доказателствени материали в досъдебното производство хронологично и логически обвързано установяват последователността на фактите, част от предмета на доказване в настоящото наказателно производство.

Законосъобразно и правилно РРС е приел, че от събраните в хода на досъдебното производство доказателства се установява по несъмнен и категоричен начин, че подс. Я.Т. е осъществил от обективна страна състава на престъплението по чл.183, ал.1 от НК, тъй като през периода от месец март 2020 г. до месец март 2021 г., включително, в гр.Русе, след като бил осъден с Решение № 1322/20.09.2014 г. по гр.д.№4345/2014 г. по описа на Районен съд Русе, влязло в сила на 30.06.2014 г., изменено в частта за размера на издръжката с Решение №587/22.05.2020г. по гр.д.№351/2020г. по описа на Районен съд-Русе, влязло в сила на 17.07.2020 г., да издържа свой низходящ - детето си О.Я. Т., роден на 12.11.2008 г., чрез неговата майка и законен представител ИВ. К. ИВ., не изпълнил задължение си в размер на повече от две месечни вноски - 13 /тринадесет/ месечни вноски, от които в периода от м.март до м.юли, 2020г. /до влизане в сила на Решение №587/22.05.2020г. по гр.д. №351/2020г. на РРС/ пет вноски по 110лв., а в периода от м.август, 2020г. до м.март, 2021г. – осем вноски от по 152.50лв. или общо в размер на 1770лв.

От обективна страна законосъобразно контролираната съдебна инстанция е констатирала позитивното наличие на елементите, част от обективната страна на състава на престъплението по повдигнатото му обвинение - подсъдимият имал малолетно дете, с влязло в сила решение на граждански съд бил осъден да му плаща издръжка, но не изпълнил задължението си да издържа свой низходящ – сина си О. Т., в размер на повече от две месечни вноски, а именно за тринадесет месечни вноски.

Същевременно обаче и настоящия въззивен съдебен състав намира, че дейността на подсъдимия, реализирана чрез бездействието му през инкриминирания период не е

съставомерна от субективна страна. Както константната съдебна практика, така и докрината приемат, че за ангажиране на наказателната отговорност на извършителя за визираното продължено престъпно посегателство е изискуемо от субективна страна инкриминираното неизпълнение на алименти /неплащане на издръжка на съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра/ да е съзнателно. Авторът на неправомерното деяние трябва да е изградил представи за наличието на съответното задължение за плащане на издръжка и за това – за какъв период от време не е внесъл дължимите суми, като преследва настъпването на общественоопасните последици или допуска /примириява се/ с престъпния резултат /изпадането в забава/. Последното индицира на субективните измерения на инкриминираното поведение по чл.183, ал.1 от НК, за доказването на които е необходимо установяване на обективна възможност за изпълнение на задълженията и липса на пречки от непреодолим характер, пречатстващи заплащането на издръжка, неизследвани в разглеждания казус от съда. В конкретния случай държавното обвинение /чийто е и доказателствената тежест да обоснове надлежно позитивното наличие както на обективните признаци на даден престъпен състав, така и субективните такива/ не е ангажирало каквито и да е доказателства в насока наличието на обективна възможност за конкретния подсъдим да изпълни анализираното задължение спрямо низходящ и субективната му насоченост за неизпълнението му.

Законосъобразно РРС е констатирал, че подс. Т., с оглед физически недъг е бил лишен, от възможност да осъществява трудова дейност, за която да получава възнаграждение. В тази насока правилно са били коментирани многократните му доброволни регистрации в Дирекция „Бюро по труда“-Русе, като търсещо работа лице и констатирания отказ от страна на работодателите, съответно – липсата на доходи от трудова дейност до м. юли 2020 г. Прецизно е било анализирано и последвалото отпускане на инвалидна пенсия, нейните конкретни размери, сравнено с размера на издръжката, а и с несеквируемостта на този доход и необходимите за самия подсъдим средства за съществуване. Законосъобразно е било отчетено и последвалото тежко заболяване на подсъдимото лице, лечението му и съответно – допълнителното затруднение за реализиране на трудови доходи.

Тук следва да се посочи още нещо. Въведения от Семейния кодекс /чл.82 от СК, обн. ДВ,бр.41/28.05.85г., в сила до 01.10.2009г. и чл.143 от действащия СК, обн. ДВ, бр.47/23.06.2009г./ принцип, че родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, без оглед на тяхната работоспособност и дали могат да се издържат с имуществото си, мотивира намесата на държавата, но не непременно чрез ангажиране на наказателна отговорност.

Съгласно чл.92 от СК /обнародван ДВ,бр.41/28.05.85 г. и отменен/ и чл.152 от СК, в актуалната му редакция, държавата изплаща присъдена издръжка на непълнолетни лица /български граждани/ за сметка на неизправния длъжник в определения от съдебното решение размер, но не повече от максималния размер, определян ежегодно със Закона за държавния бюджет на РБ. Изплащането се дължи, когато по образувано изпълнително дело

се установи, че неизправният длъжник няма доходи и не притежава имущество, върху което да се насочи принудително изпълнение, и се осъществява по предписания ред в Наредба за изплащане от държавата на присъдената издръжка /обн. ДВ, бр.77/26.10.2009 г., изм.ДВ бр.48/2011 г. , изм. и доп. ДВ. бр.22 от 16 Март 2012 г./

Визираната процедура се прилага при налична и пълна невъзможност да се изпълни задължение по изплащане на присъдена издръжка - състояние, конкретизиращо се в различни хипотези като същата предполага иницирано изпълнително производство, при условията на чл.323-331а от отменения граждански процесуален кодекс /ГПК/, в сила до 01.03.2008 г. или в обсега на действие на новия закон, обнародван в ДВ, бр.59/20.07.2007 г./чл.404-чл.409, чл.426-чл.529 ГПК/.

Това именно се явява и предвидения законодателен баланс, между интересите на нуждаещия се от издръжка и възможностите на длъжачия я.

В обобщение въззивният съд намира, че правилно РРС е счел, че извършеното от страна на подсъдимото лице не покрива от субективна страна признаците на състава по повдигнатото му обвинение за осъществен състав на престъпление по чл.183 от НК.

В обобщение, при цялостна служебна проверка на присъдата въззивната инстанция не констатира неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, с оглед на което прие, че съдебният акт следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК Русенски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 71 от 23.09.2021 г. по НОХД № 1075/2021 г., Районен съд - Русе.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____